

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΛΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΨΙΔΑ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΘΡΙΑΜΒΩΝ

Θέση ύπογραφης δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικῆς ιδιοκτησίας,
ἐφόσον ἡ ύπογραφή προβλέπεται ἀπό τή σύμβαση

Τό παρόν ἔργο πνευματικῆς ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τίς διατάξεις τῆς ἑλληνικῆς νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, ὅπως ἔχει τροποποιηθεῖ καί ἰσχύει σήμερα) καί τίς διεθνεῖς συμβάσεις περί πνευματικῆς ιδιοκτησίας. Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ ἄνευ γραπτῆς ἀδείας τοῦ ἐκδότη κατά ὅποιονδήποτε τρόπο ἢ μέσο (ἠλεκτρονικό, μηχανικό ἢ ἄλλο) ἀντιγραφή, φωτοαντύπωση καί ἐν γένει ἀναπαραγωγή, ἐκμίσθωση ἢ δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, ἀναμετάδοση στό κοινό σέ ὅποιονδήποτε μορφή καί ἡ ἐν γένει ἐκμετάλλευση τοῦ συνόλου ἢ μέρους τοῦ ἔργου.

Ἐκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ἑλληνική λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη ἑλληνική ποίηση

Διευθυντής σειρᾶς: Χάρης Βλαβιανός

Ἀλέξανδρος Μηλιᾶς, *Στήν ἀψίδα τῶν νεκρῶν θριάμβων*

Ἵπεύθυνος ἔκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Ἐκδόσεις Πατάκη)

καί Ἀλέξανδρος Μηλιᾶς, Ἀθήνα, 2013

Πρώτη ἔκδοση ἀπό τίς Ἐκδόσεις Πατάκη, Ἀθήνα, Φεβρουάριος 2014

KET 8818 ΚΕΠ 98/14

ISBN 978-960-16-5424-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ ΠΕΡΙΟΧΗ Β ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΛΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΨΙΔΑ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΘΡΙΑΜΒΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

*Πίστευα περισσότερο στή ζωτικότητα καί στό μέλλον
τῆς φιλίας μας πού ἔμενε ζωντανή μέσα στό μούδια-
σμα, στή μοναξιά καί στήν ἐρημιά τῶν πραγμάτων
δλόγυρα· καί καθώς μοῦ ῥιχνε χιόνι στόν λαιμό, χα-
μογελοῦσα τροφερά ἀπέναντι σ' αὐτό πού μοῦ φαινό-
ταν ταυτόχρονα καί σάν μιά ιδιαίτερη προτίμηση,
ἀφοῦ μέ δεχόταν σάν συνταξιδιώτη σ' αὐτόν τόν χει-
μωνιάτικο καί καινούργιο τόπο, καί σάν εἶδος πίστεως
ἀπέναντί μου μέσα στή δυστυχία.*

MARCEL PROUST

ΣΤΗΝ ΑΨΙΔΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΘΡΙΑΜΒΩΝ

Νεύει ὁ καρπός σου τήν ἀπόρριψη καί ξάφνου λείπει
καί τό δωδέκατο πλευρό τοῦ πάθους· στήν πλευρά μου
τό σῶμα σου γλυτώνει τήν φθορά· ἄς μέ ἀποκάμουν
ἡ ἀνάσα, βρέφος τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ χρυσή τολύπη

τοῦ ἡλίου πού γέρνει τήν σκιά στῆς ὁμορφιάς τό χῶμα.
Ἡ ἀψίδα τῶν νεκρῶν πού μ' ἔχει ζωντανό στεφάνι
σύρει τήν σκέψη ὡς τήν ἀποδημία καί δέν μοῦ φτάνει
ἡ πνοή σου, θερινοί κηροί, τοῦ παραδείσου χρῶμα –

ἔτρεμε ἡ δίνη τοῦ βραδιοῦ νωρίς τήν προσφορά σου.
Ἦμουν ὁ πίδακας πού ἀγωνιᾷ πρὶν νά πεθάνει
ἡ πεταλούδα τῶν ὠρῶν πού θλίβεται ὥσπου χάνει
ὁ ρυθμός τό νόημα κι ἡ λάμψη τά φτερά σου.

Ἀρχίζει ὁ λῆρος καί θά μοῦ γελαῖς – ἤρθες στά χεῖλη
μέ τήν φορά πού ἡ ταραχή σέ ἀφήνει στά σεντόνια
κι ἀνασυσταίνεται ἡ μορφή, οἱ ὦμοι, τά λαγόνια,
τό βάφτισμα τῆς γλώσσας μου στήν ἀναπόδοτη ὕλη

τοῦ σώματός σου. Ἦρθες στά χεῖλη ὡς προσευχή πού βγαίνει
καί μένει ἡ σάρκα ν' ἀξιῶνει τόν δημιουργό της,
ἔργο χωρίς τήν σκέψη, μόνο ἡ φλόγα, ἡ λαμπρότης
τοῦ νά 'σαι ὁ ἴδιος ἡ ἀχτίδα πού σέ παρασταίνει.

Βρίσκω τό νόημα, σέ κοιτῶ· μαλλιά λυμένα, ἡ στέψη
τῆς ὁμορφιάς. Κυλοῦν σάν φῶς τά μάτια στό σεντόνι
κι οἱ λέξεις χάνονται, καλπάζω στό χαρτί σάν πόνου
διωγμένο, τρώω ἀπ' τήν χλόη τῆς ψυχῆς, μ' ἔχεις παιδέψει.

Λόγος χρυσός· φτωχή μου ἐλπίδα, ἂν σέ ἀνασυστήσω
καί γίνω πέταλο ἀκουμπισμένο στό πλευρό της,
κι εἶμαι ἕνα βῆμα πιό κοντά της, διψασμένος πότης
τοῦ παρελθόντος, ἂν σωθῶ στίς τύψεις, ἂν ἀρχίσω

στά ἐρείπια δίνοντας ροή κι ὕστερα ἐκτιναγμένος
σέ ὕψος τῆς νύχτας, γίνω ἄγγιγμα μωροῦ στά χεῖλη,
θά 'μαι, δέν θά 'μαι τότε μιά χλωμή τομή στήν ὕλη
τῆς ποίησης; Θά 'μαι ἕνα γέλιο στόν λαιμό της; Φέρνω

μιά προσφορά ἀπό πλούτη κι ἔφτασε θλίψη μεγάλη
γιά ὅσα μοῦ 'κανες, γιά ὅσα μοῦ ἔκανες, φιλιτάτη
χαρά· τρέμω στόν πάγο, δέν μιλοῦ, χυμοῦ σάν ἄτι,
νά ζεσταθῶ· γράφω θά φύγεις, γράφω δέν ἔχει ἄλλη

χάρις ἡ ὄψη σου, κι ἡ μέθη μοῦ 'κλεισε τά μάτια.
Νά κερδηθεῖ τό τέλος, τό σκοτάδι ὅλου τοῦ κόσμου.
Ἄνθιζει ἡ τύψη σέ ὄνειρο, εἶσαι καί πάλι ἐμπρός μου,
τό φῶς μου· ἄχαρο νῆμα πού μέ πρόσφερε κομματάκια.

Ἡ ἀψίδα τῶν νεκρῶν πού μ' ἔχει ζωντανό στεφάνι,
ἡ πνοή σου, θερινοί κηροί, τοῦ παραδείσου χρῶμα,
θλίψη τοῦ αἵματος, γλώσσα μαρμαρωμένη, στόμα
λίμνη τοῦ ὕπνου. Τό φιλί, πού μέ καταλαμβάνει

κι ἡ ἀντοχή του ρέει σάν ἥλιος στήν χλωμή σελίδα.
Μέ πάθος ἔκλαψα καί πῆρα μέσα τό μελάني·
ἡ φαντασία γυρνώντας σέ κρυμμένα ἐδάφη φτάνει
σάν ὕμνος καί τινάζεται ὁ νοῦς μου – ἀπόψε σέ εἶδα

νά ῥχεσαι σάν οὐράνιο σῶμα σφαιρικῆς γαλήνης
καί νά εὐτυχεῖς κοντά μου, ὦ βαθύρριζη πατρίδα,
ἕναστρον μέρα, φῶς, ἀγγή ἀπό στόμα, ἀπόψε σέ εἶδα
νά τρέμεις, τό φιλί χαρίζοντάς μου πώς θά μείνεις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔως ὅτου ὄλα νά σβήσουν	9
Στήν ἀψίδα τῶν νεκρῶν θριάμβων	10
Ἡ μανία τοῦ χρόνου	13
Στήν κορυφή τῶν πύργων	15
Ἀποκάλυψη	16
Μιά χάρη ἀπ' τοὺς ζωντανούς	18
Honfleur	20
Ὀδός Χερσῶνος	21
Γιά μιὰ ὑπόσχεση αἰωνιότητος	22
Ἀπ' τό σπασμένο πού ἀνοίγει παράθυρο	25
Μέ τό στόμα τῆς παλιᾶς ζωῆς	27
Μητέρα	29
Φαντασμαγορία τῆς λύπης	35
Ἀπό ἄνθη τεφρά	38
Ζωή θανάτου	39
Μέσα στοὺς πύργους τοῦ παρελθόντος	40
Χίλια κεριά ἀναμμένα	43
Ὡς θαῦμα ἤ ὡς ὀφειλή	45
Στόν ποταμό τοῦ ὀνείρου	46
Ἀριστοκρατική μνήμη	48
Φῶς νοσταλγίας	50
Μέ τό βλέμμα τῶν συγκινημένων λέξεων	51
Οὐράνιο ἐρωτηματικό	53
Πρῶτες δημοσιεύσεις	57